

Tòniques

El català que –en teoria– es parla a Andorra és un idioma ple de singularitats fonètiques i lèxiques, gràcies al factor protector de les muntanyes, a les comunicacions més o menys precàries i al fet que, durant molts segles, el país era en un cul de món. Hi ha paraules que són úniques i d'una rara musicalitat, com *posobra*, *besulla* i *callís*. De vegades, aquestes expressions andorraníssimes no troben el seu lloc als diccionaris, i això només vol dir que no són infal·libles i que de vegades els han fet de qualsevol manera. I, més enllà de les paraules endèmiques, hi ha formes fascinants que no es troben enlloc més del domini lingüístic. Un exemple: l'ús de l'infinitiu del verb *tornar* com a equivalent de la forma *una altra vegada*. *Has anat a les rebaixes, tornar?* I encara un altre, que hauria de ser estudiat com Déu mana: una certa vacil·lació a l'hora de col·locar la síl·laba tònica en els cognoms. Així, podem sentir un mateix cognom amb dues accentuacions possibles: Dalleres o Dallerès, Nequi o Nequí, Estragues o Estraguès. No és fascinant?

Albert Villaró